

idet jeg haaber, at naar de komme udgifts-frit herover, vil det vise sig, om de kunne blive anerkjendte som Invalidter eller iffe. Det næstsidste Andragende Nr. 75 hører ikke til den samme Kategori som de andre, det er en Mand, som allerede har Pension, men der er eiendommelige Forhold til Stede her, som have gjort, at vi have tilladt os at anbefale Andragendet til den ærede Minister. Det er en gammel Hædersmand, der har været med i den første treaarige Slesvigske Krig; han stod ved Garden. Efter at han var bleven saaret, eller var kommet saaledes affted i Tjenesten, at han efter Hjemkomsten var bleven anerkjendt som Invalid og fik Invalidunderstøttelse, blev han ved en Misforstaaelse af vedkommende Embedsmand indtaldt til at møde paa Sessjon igjen. Det faar mig ikke fuldstændigt klart, om det er sket ved en Sammenblanden af Navne eller Lægder, eller hvem der nu har været Skyld deri, men Manden møder paa Sessjonen, og blev der behandlet ligesom de unge Mennesker, der møder igjen, efter at de tidligere have været paa Sessjon. Nu veed man jo nok, at mange af disse gamle Soldater, der have været med i Krigene, have en vis Vresfølelse, især naar vi snakker med dem om deres Soldatertjeneste, og denne Mand holdt ikke af, at han skulde møde til Sessjon sammen med unge Mennesker, der ikke havde været i Tjenesten, det krænkede ham dybt, han, der havde staaet i den kongelige Livgarde til Fods, med den havde været med i mange Slag og var kommet hjem som Invalid. Følgen af denne Stemning hos ham var derfor den, at han i Hastighed og Bredde gif hen og frasagde sig sin Pension, eller lod være med at hævde den; det var i 1854. Fra 1854 til 1882 har Statskassen sparet de Penge, som denne Mand lovlige havde faaet bevilget i Pension, og som han skulde have haft udbetalt, hvis han ikke havde draget den ved en, hvad skal man kalde det, Urigtighed mod sig selv. Da nu Manden bliver gammel, faar han at mærke, som sædvanlig, Følgerne af Saarene, han bliver trængende og er jo en ældre Mand, og saa andrager han om igjen at blive pensionsberettiget, og det bliver han saa i 1882 og har faaet sin Invalidpension siden. Det, som denne Mand nu andrager om, er, om der ikke maa blive taget et særligt Hensyn til ham, saa at han kan faae lidt Mere, om han ikke kunde faae en Efterbetaling af sin Pension eller Lignende for Aarene 1854 til 1882. Nu vil jeg ganske aabent sige, at jeg gjerne vilde bidrage til, at der kunde tages alt muligt Hensyn til ham, som der kan tages, men Udvalget har paa ingen mulig

Maade ment, at der skulde udbetales en Efterpension, eller, at han med Rente og Rentens Rente skulde have Alt, hvad der havde tilkommet ham fra 1854 til 1882. Det kunde blive meget ubehageligt for Statskassen, hvis vi kom til at gaa den Vej, og det har ikke været Udvalgets Mening i nogen Maade at ville foregribe Noget ved at indstille Manden hertil. Hvad vi navnlig ville bede den ærede Finantsminister om at tage under velvillig Overveielse, er dette, om Manden ikke kunde faae en større Pension. Der er ikke Tale om, at Udvalget mener, at der skulde udbetales ham Summen fra 1854 til 1882, men vi henstille om han ikke kunde faae en forhøiet Pension i den Tid, han har tilbage, som muligvis ikke er lang, da han er en ældre Mand. Jeg vil altsaa tillade mig at henstille til den ærede Finantsminister, om det er muligt paa den Maade og ad den Vej at hjælpe Andrageren, Udvalget vil saa meget mere anbefale Manden, som vi jo maa indrømme, at Statskassen har havt megen Fordel ved ingen Pension at have givet ham i den lange Række af Aar. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale disse Andragender om Invalidter, der foreslaas henvist til Finantsministeren, til dennes velvillige Overveielse, idet jeg haaber, at denne maa føre til et godt Resultat for Vedkommende.

Bingel: Det er jo et særegent Tilfælde, Drosføreren omtalte, et, som ikke vil drage særegne Konsekvenser efter sig, og ikke vil præjudicere Noget. Vi vide jo sikkert, at alle disse Folk, der i Mængden strække Hænderne ud mod os, og som tidt maa afvises, skjøndt det gjør os ondt, at det er Folk, der, naar de begjære, gjøre sig ynkelige og imaa lige overfor Staten. Denne Mand er gaaet en ganske modsat Vej. Og lad mig sige dette: Det, at han er gaaet en ganske modsat Vej, at han har optørt sig paa en saa usædvanlig Maade, at han har sagt: Nu kunne I gaa Potter i Bold med Ederes Pension, det tyder paa, at der hos denne gamle Mand er en ganske særegen Vresfølelse. Naturligvis har han taget fejl. Han er bleven ilde eller forskert behandlet af en eller anden Autoritet, der vist har indført ham i et Lægd, hvor han ikke hørte hjemme. Han havde nemlig, hvis jeg er rigtig underrettet, den Forpligtelse at møde hvert Aar til Sessjon, jeg tænker, at man skulde se efter, om ikke hans Skulder efterhaanden havde bedret sig, men i 1854 er han bleven henvist til et urigtigt Lægd, man har ikke kjendt ham paa Sessjonen og har behandlet ham paa en Maade, som han